

РЕШЕНИЕ

№ 24636

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34
състав, в публично заседание на 05.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **8716** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на П. С., [дата на раждане] в [населено място] общ. Зайчар, Република С., с личен номер 1007989750028, паспорт №014412571, издаден от РУ Б., изд. на 28.06.2019г., валиден до 28.06.2029г, постоянен адрес: С., [населено място], [улица], чрез адв. В. В., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, офис 208, срещу Отказ с рег. № 5364р – 19073/05.08.2024г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на жалбоподателя.

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на административно-производствените правила и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания молбата да бъде удовлетворена. В хода на съдебното производство жалбата се поддържа от адв. В.. Депозира писмени бележки и списък с разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“, чрез юрисконсулт Ч., оспорва жалбата, а по същество на делото иска отхвърлянето ѝ като неоснователна. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение.

Административен съд София - град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление №Г-668/25.02.2024г. от П. С. на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ за получаване на разрешение за постоянно пребиваване на основание български произход. Заявлението е подадено при спазване на чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ, като към момента на подаване на заявлението П. С. е с разрешен срок на пребиваване в Република България с издадена виза Д за периода от за периода от 30.01.2024г. - 30.07.2024г.

Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ и чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ срокът за разглеждане на заявлението е удължен съгласно чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ и с писмо 536400-37207/29.04.2024г. лицето е насочено към ИАБЧ за подаване на заявление за издаване на удостоверение за български произход. Приложена е нотариално заверена декларация от собственика на имот за предоставяне на адрес на пребиваване, а именно нотариално заверена декларация от В. Г. Д., че предоставя адрес за пребиваване на П. С. собствения му имот с адрес по документ за собственост [населено място], [улица]/л.33/Постъпило е служебно удостоверение за български произход, издадено от Изпълнителната агенция за българите в чужбина и положително становище от ДА“НС“/л.63/

В изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. №8121р – 22191/18. 10. 2017 г. е извършена проверка на декларирания адрес на пребиваване. Във връзка с проверката е изготвена докладна записка рег. №5364р – 13157/21.05.2023г., в която е посочено, че П. С. не е открит на адреса. В сведенията дадени от собственика на жилището Д. се установява, че жилището на посочения адрес се обитава от самия него, като са налице условия за обитаване на С. П. и дъщеря му. Заявява също, че заявителят живее със семейството си в Р. С., практикуващ адвокат в Б. е и има намерение да развива дейност и в Р. България. В допълнение уточнява, че не е подписан договор за наем и не знае дали С. П. обитава адреса. За последно се е срещал с жалбоподателят на 19. 02. 2024 г., от когато не го е виждал.

След анализ на представените със заявлението и събраните в хода на административната проверка документи, административният орган е приел за установено, че заявителят е чужденец от български произход. Към заявлението са приложени всички документи по чл. 34, ал. 1, чл. 35 от ППЗЧРБ. При извършена проверка от служители на дирекция "Миграция" С. П. не е установен на адреса, на който е декларира, че пребивава: гр. С., [улица]. Собственикът на имота не е подписал договор за наем, а само нотариално заверена декларация. От приложените документи се установява, че сръбският гражданин е влизал двукратно на територията на страната, за еднократни престои, като след няколко часовия престой на

19.02.2024г.,лицето влиза повторно на 03.06.2024г. и след напускането на територията на страната 04.06.2024г. не са регистрирани други преминавания през ГКПП на Р.България.

С оглед събраните доказателства в хода на административното производство, директорът на дирекция "Миграция–МВР е постановил отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване на П. С.,с рег. №5364р–19073 /05.08.2024г. на дирекция „Миграция“.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София – град,направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок.Оспореният отказ е връчен на 12.08.2024 г. на жалбоподателят , жалбата е депозирана до съда на 26.08.2024г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от директор на Дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на административният акт не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл.59,ал.2 ,т.4 АПК.-отказ по чл.26,ал.1 вр. чл.10 ал.1,т.23 предл 2 ЗЧРБ-чужденецът е декларирал неверни данни.

Неоснователни са съображенията,че административният акт е немотивиран и съдържа неверни данни.В случая издаването на отказа се основава в материал, изготвен от помощен орган (докладна записка№5364р-13157/21.05.2024г. ПИ при СИПАМ),като формулираните в този материал мотиви следва да се смятат за обосноваващи издаването на оспорвания административен акт (в този смисъл съдът съобрази ТР №16/1975 г. на ОСГК на ВС).Същите е възможно да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ,предварително създаден за инициира издаването на акта.Съгласно решението на ВС,не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, на основание които е постановен.От съдържанието на докладната до директора на ДМ по ясен и категоричен начин се излага съображенията на административния орган,които дават възможност на адресата на адм. акт да се запознае с основанията/мотивите,правни и фактически/ за прилагане на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.Съдът приема,че обжалваният отказ е мотивиран и съдът в случая може да упражни ефективен контрол за законосъобразност.

Съдът не установи при издаване на оспорения административен акт да са допуснати

съществени нарушения на административно-производствените правила. Съдът приема, че при условията на чл. 35 от АПК, от административният орган са изяснени и фактите и обстоятелствата, от значение за случая, като са събрани достатъчно и относими доказателства, преценени от същия по реда на чл. 36, ал. 3 от АПК. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения в хода на административното производство, които да са рефлектирали върху съдържанието на оспорения административен акт.

По отношение на възраженията на жалбоподателя за това, че жалбоподателят е бил лишен от правото си активно да участва в административното производство, същото е неоснователно. АПК не задължава административният орган да уведомява страната по чието искане е образувано производството да се запознава с всички документи постъпили в хода на производството преди издаване на административният акт. Също от обстоятелството, че жалбоподателят е упълномощил адвокат, който да го представлява в административното производство и изготви жалба против отказа, може да се направи извод, че същият е бил запознат със оспорвания административен акт и постъпилите по административната преписка документи. Съдът приема, че в случая са изпълнени изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 АПК.

Относно спорът между страните по приложението на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни настоящият състав следва да посочи следното.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ "Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26". т. е. една от предпоставките за отказ е предвидена в чл. 10, ал. 1, т. 23 от закона, а именно: когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че П. С. е декларирал адрес на пребиваване в Република България в [населено място], [улица]. При извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“ чужденецът не е намерен на декларирания адрес. Видно от справка за пътуване на лицето, чуждият гражданин е влизал и излизал от страната няколко пъти, без да остава на територията повече от 24 часа. Собственикът на имота посочва, че се е срещнал с него на датата на подписване на нотариално заверената декларация за адрес, от която дата не го е виждал. Може да се направи извод, че П. С. не пребивава на декларирания адрес, не живее на адреса, никога не се е установявал на него, не е имал и сключен договор за наем за процесния имот.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход които имат намерение трайно да се установят на територията на Р. България.

По делото безспорно е установено, че в периода от 01. 01. 2023 г. до 21.02.2024г. П. С. не е пребивавал на територията на Република България, като за този период има

регистрирани 5 влизания за няколко часа, като е напуснал страната в същия ден.

Настоящият състав приема, че е налице хипотезата по чл. 10, ал. 1, т. 23, предложение второ ЗЧРБ, а именно, че П. С. е заявил неверни данни, че пребивава на посочен от него адрес на територията на [населено място], [улица]. Безспорно ЗЧРБ и ППЗЧРБ не съдържат изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, посочен в заявлението му, на който има осигурено жилище, но е необходимо да се установи, че към момента на получаване на разрешението има реалната възможност и правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В случая формално е изпълнено изискването за деклариране на адрес, на който чужденецът ще пребивава, но при проверка е установено, че същият никога не е пребивавал на адреса. Собственикът на имота посочва, че не го е виждал от датата 19.02.2024г., няма договор за наем. Настоящият състав приема за правилни изводите на адм. орган, че декларирането на адрес на пребиваване е формално, а чужденецът никога не е пребивавал на този адрес.

С оглед на изложеното се налага извода, че П. С. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. ч. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Настоящият състав приема, че административният орган е приложил правилно материалния закон с постановления отказ, като не е допуснал съществени административни нарушения при издаване на оспорения в настоящото производство административен акт. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В подобен смисъл е решение № 7652/20.06.2024г. по дело № 4415/24г. на ВАС.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв., на основание чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С., [дата на раждане] в [населено място] общ. Зайчар, Република С., с личен номер 1007989750028, паспорт №014412571, издаден от РУ Б., изд. на 28.06.2019г., валиден до 28.06.2029г., постоянен адрес: С., [населено място], [улица], срещу Отказ с рег. № 5364р – 19073 /05.08.2024г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на жалбоподателя.

ОСЪЖДА П. С., [дата на раждане] в [населено място] общ. Зайчар, Република С., с личен номер 1007989750028, паспорт №014412571, издаден от РУ Б., изд. на 28.06.2019г., валиден до 28.06.2029г., постоянен адрес: С., [населено място], [улица], гражданин на Република С. да заплати на Дирекция "Миграция"-МВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00лв./сто лева/.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България.

съдия: